

СТРУКТУРНІ ЕЛЕМЕНТИ РЕГІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ

Низка проведених досліджень показує, що процеси управління регіональним економічним розвитком потребують суттєвої трансформації в частині переходу до моделей економіки, в основі зростання яких стоять інноваційні технології, інтенсивне використання людського капіталу, структурні перетворення.

Мартьянов М. П. у своїй праці визначає таку модель як структурно-інноваційну модель економічного розвитку регіону. Для формування останньої визначальним є проведення активної політики по формуванню сприятливого середовища для розвитку інноваційного підприємництва та стимулювання інновацій. Тобто, формування регіональної інноваційної системи.

Власне концепція функціонування регіональних інноваційних систем (РІС) зародилась відносно недавно, на початку 90-х років ХХ ст. Тут варто в першу чергу відзначити піонерну роботу Ф. Кука. Учений відзначає, що передумовою формування регіональних інноваційних систем є той факт, що інноваційно активні підприємства функціонують в межах регіональних мереж, при цьому співпрацюючи не лише з постачальниками, клієнтами і конкурентами, але і з науковими установами, агенствами підтримки інновацій, венчурними фондами, а також місцевими і регіональними органами влади. При цьому регіональна влада відіграє важливу роль у підтримці інноваційної активності шляхом надання різноманітних сервісів підприємствам та забезпеченні зв'язків між усіма суб'єктами інноваційного процесу.

Ф. Кук відмічає також, що концепція РІС зароджується в результаті розуміння того, що підтримка і стимулювання інноваційної активності на різних рівнях проведення політики (місцевому, регіональному, національному, міжнародному) є різною. Підприємства, що оперують на міжнародному або національному рівні мають вищий рівень доступу до результатів науково-дослідної роботи, фінансових ресурсів та ринків збуту порівняно із підприємствами, що орієнтуються на регіональний ринок.

Оскільки регіональна економіка за визначенням є менш диверсифікованою порівняно із національною, то логічно припустити, що інноваційний розвиток на цьому рівні опирається на кластерну основу, тобто обмежену мережу підприємств, що мають можливість впроваджувати, тиражувати і комерціалізувати інновації. Враховуючи зазначену тезу, Євтухова Т.І. та Легенько Ю.В. приходять до висновку, що саме регіональні кластери є основою побудови РІС.

Водночас, зазначені автори виділяють три складових РІС: інфраструктура економіки, ресурси для здійснення інновацій (професійні навички, знання, технології, капітал), інституції забезпечення інноваційної політики (регіональні агенції розвитку, освітні і наукові установи, фінансові інституції).

Проте, центральним елементом РІС є власне підприємство, адже саме воно адаптує і перетворює інновацію у готовий продукт для подальшої реалізації на ринку. Підприємства взаємодіють з усіма учасниками інноваційного процесу, результатом чого може стати формування регіональних промислових або сервісних кластерів, галузевих інноваційних систем, що існують в межах РІС.

Регіональна інноваційна система є достатньо складним і комплексним утворенням, що складається із сукупності підсистем, серед яких найбільш важливими є: підсистема генерації і трансферу знань і технологій, підсистема впровадження і використання знань і технологій, підсистема фінансового забезпечення інноваційної діяльності та підсистема проведення регіональної інноваційної політики. Усі підсистеми тісно взаємодіють як між собою, так і з зовнішнім середовищем: іншими РІС, національною інноваційною системою, іноземними компаніями, міжнародними фондами.

УДК 657:339.922(4)

Л.В. ЯКИМІВ, О.В. ЛІСКО
Коломийський економіко-правовий коледж КНТЕУ

ОБЛІК РОЗРАХУНКІВ ТА ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ПІДПРИЄМСТВА: ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Стан зобов'язань та розрахунків на підприємстві значною мірою впливає на його фінансову стабільність, правильне їхнє співвідношення – запорука успішної діяльності. Одним із ймовірних шляхів зміцнення фінансового середовища підприємств є контроль за фактичним станом їх зобов'язань та розрахунків, динамікою дебіторської та кредиторської заборгованості, виявлення фактів навмисного спотворення облікових даних суб'єктами господарських відносин. Таким чином, важливого значення набувають питання методології та організації обліку, документальної обґрунтованості та правильності відображення в бухгалтерському обліку та фінансовій звітності розрахунків та зобов'язань підприємства.

При дослідженні обліку та звітності зобов'язань та розрахунків важливим аспектом постає їх нормативне регулювання, узгодження вітчизняних нормативно-правових актів з світовим досвідом законодавчого регулювання.

Всі етапи облікових робіт, пов'язаних із здійсненням підприємством розрахункових відносин, формуванням та управлінням позиковими ресурсами, у системі бухгалтерського обліку підпадають під облік розрахунків та зобов'язань та регламентуються вітчизняними П(С)БО.

Згідно з П(С)БО 11 «Зобов'язання» [1] зобов'язання поділяють на довгострокові та поточні зобов'язання, забезпечення, непередбачені зобов'язання, доходи майбутніх періодів. Таким чином, у національній нормативній базі окреслені межі визначення структури джерел утворення (фінансування) майна вітчизняних підприємств.

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>